

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobce: Bc. M. P.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného JUDr. Josefem Kopřivou, advokátem se sídlem v Praze 1, ul. Vodičkova č. p. 709/33, PSČ 110 00, proti **žalovanému: Hasičskému záchrannému sboru Ústeckého kraje**, se sídlem v Ústí nad Labem, ul. Horova č. p. 1340/10, PSČ 400 01, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ředitele žalovaného ze dne 9. 12. 2014, č. j. HSUL-3146-13/KKŘ-2011,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasně podanou žalobou prostřednictvím svého právního zástupce u zdejšího soudu domáhal zrušení rozhodnutí ředitele žalovaného Hasičského záchranného sboru Ústeckého kraje ze dne 9. 12. 2014, č. j. HSUL-3146-13/KKŘ-2011, jímž bylo na základě jeho odvolání změněno rozhodnutí ředitelky kanceláře ředitele Hasičského záchranného sboru Ústeckého kraje ve věcech služebního poměru ze dne 30. 12. 2010, ev. č. HSUL-4448/2010, o stanovení služebního příjmu žalobce a jeho jednotlivých složek, kterým byl žalobci na základě ust. § 113 a násl. zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“), a podle nařízení vlády č. 374/2010 Sb., kterým se stanoví stupnice základních tarifů pro příslušníky bezpečnostních sborů na rok 2011 (dále jen „nařízení vlády č. 374/2010 Sb.“), stanoven s účinností od 1. 1. 2011 základní tarif a na období od 1. 1. 2011 do 31. 12. 2011 také ostatní složky služebního příjmu, přičemž žalobci byl stanoven základní tarif v 8. tarifní třídě a 9. tarifním stupni ve výši 30.280,-Kč a ostatní složky služebního příjmu v podobě příplatku za vedení ve výši 3.000,-Kč, zvláštního příplatku podle ust. § 120 odst. 2 zákona

o služebním poměru ve výši 500,-Kč, zvláštního příplatku II. skupiny podle ust. § 120 odst. 3 téhož zákona ve výši 1.000,-Kč a osobního příplatku ve výši 3.200,-Kč. Změna, kterou provedl žalovaný napadeným rozhodnutím, byla provedena v části, jímž byl žalobci stanoven osobní příplatek podle ust. § 122 zákona o služebním poměru ve výši 3.200,-Kč měsíčně tak, že se žalobci stanoví osobní příplatek ve výši 4.500,-Kč s účinností od 1. 1. 2011 do 31. 12. 2011, s tím, že doplatek na služebním příjmu v celkové výši 16.892,-Kč bude žalobci vyplacen společně s jeho služebním příjmem ve výplatním termínu po právní moci tohoto rozhodnutí. Současně se žalobce domáhal, aby soud žalovanému uložil povinnost mu nahradit náklady předmětného soudního řízení.

V žalobě uvedl, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě zrušujícího rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 27. 8. 2014, č. j. 15 Ad 2/2014 – 60, kterým bylo prvotní odvolací rozhodnutí ředitele žalovaného ze dne 8. 4. 2011, ev. č.: HSUL-4448-7/2010, kterým bylo potvrzeno prvostupňové rozhodnutí ředitelky kanceláře ředitele Hasičského záchranného sboru Ústeckého kraje ve věcech služebního poměru ze dne 30. 12. 2010, ev. č. HSUL-4448/2010, pro nezákonnost zrušeno. Důvodem vydání zrušujícího rozsudku byl závěr soudu, že stanovení nižšího osobního příplatku žalobci pro rok 2011 oproti roku 2010 je nezákonné, neboť nebylo relevantně odůvodněno, když nezákonné snížení osobního příplatku v rámci odvolacího a posléze v řízení před soudem žalobce důsledně namítal. Vedle toho žalobce žalované straně vytýkal, že mu byly složky služebního příjmu stanoveny na dobu určitou, a to od 1. 1. 2011 do 31. 12. 2011. Soud ovšem ve svém zrušujícím rozsudku ze dne 27. 8. 2014 nevyhodnotil stanovení složek služebního příjmu na dobu určitou jako nezákonnost, nýbrž tento postup nepovažoval pouze za „vhodný“. Dle žalobce tím však soud povzbudil žalovanou stranu k opakovanému stanovení žalobcova osobního příplatku na dobu určitou, jak je patrné z žalobou napadeného rozhodnutí. Tento „nevhodný“ postup přitom žalovaná strana učinila od roku 2009 do roku 2013, kdy byly všem příslušníkům složky jejich služebních příjmů (osobní příplatky, oba zvláštní příplatky a příplatek za vedení) stanoveny na dobu určitou.

Stanovení složek služebního příjmu na dobu určitou není dle žalobce jen „nevhodné“, nýbrž záměrně a úmyslně porušuje ust. § 122 zákona o služebním poměru, jelikož umožňuje po uplynutí 1 roku zcela nově stanovovat – přiznávat osobní příplatky i v nižší výši, s tím že dosavadní osobní příplatek nebyl snížen či odejmut, když došlo k 31. 12. kalendářního roku k jeho zániku. Žalovaná strana vycházela z konstrukce, že od 1. 1. následujícího kalendářního roku bude osobní příplatek jako nenároková složka služebního příjmu nově stanoven nebo také vůbec nestanoven dle libovůle služebního funkcionáře. Dle žalobce se soud naivně domnívá, že stanovení složek služebního příjmu na dobu určitou směřuje jen k možnosti po uplynutí 1 roku nově přehodnotit podmínky pro přiznání osobního příplatku a jeho změnu odůvodnit změněnou výkonností příslušníka. Ve zrušujícím rozsudku ze dne 27. 8. 2014 sice soud vycházel ze závěrů obsažených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2014, č. j. 1 As 34/2014 – 54, který použil ve vztahu ke stanovení složek služebního příjmu na dobu určitou pojem „nevhodný“ postup, avšak ze závěrů Nejvyššího správního soudu dle žalobce jednoznačně plyne, že osobní příplatek nelze stanovit na omezenou dobu a nevyvolává pochybnosti o nezákonnosti opačného postupu.

Žalovaný přitom v žalobou napadeném rozhodnutí změnil pouze výši osobního příplatku, když ponechal v platnosti časové omezení složek služebního příjmu a současně stanovil i změněnou výši osobního příplatku na dobu určitou. Dle žalobce se tak žalovaný

neřídil právním názorem soudu vysloveným v jeho zrušujícím rozsudku ze dne 27. 8. 2014, kdy bylo vysloveno, že „(p)říznání osobního či zvláštního příplatku totiž nelze časově omezit na určité období s tím, že pro další období je možné výši těchto příplatků stanovit odlišně z důvodu změny objemu svěřených rozpočtových prostředků, a to bez ohledu na zákonem stanovená kritéria (§ 122 odst. 1 a § 120 odst. 3 zákona o služebním poměru). Jinými slovy to znamená, že stanovením příplatků na dobu časově omezenou správní orgány nezískávají možnost upravovat výši těchto příplatků s ohledem na aktuální objem mzdových prostředků. Vzhledem ke shora uvedeným důvodům soud proto podle ust. § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil žalobou napadené rozhodnutí pro nezákonnost a zároveň v souladu s ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, v němž je ve smyslu ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán výše uvedenými závěry soudu“. Rozhodnutí prvoinstanční i rozhodnutí žalovaného nejsou dle žalobce v souladu s právními předpisy, neboť stanoví výši osobního příplatku na dobu určitou od 1. 1. 2011 do 31. 12. 2011, a proto jsou rozporná s dikcí ust. § 181 odst. 2 písm. a) zákona o služebním poměru.

Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost.

K věci v tomto písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že ze zrušujícího rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 27. 8. 2014 vyplývá, že v prvotním odvolacím rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 4. 2011 byla nesprávně posouzena právní otázka snížení osobního příplatku žalobce, když žalovaný dle soudu chybně aproboval možnost odejmutí či snížení osobního příplatku příslušníka bezpečnostního sboru z rozpočtových důvodů, které nejsou zákonem o služebním poměru předvídané jako důvod pro změnu výše či odejmutí osobního příplatku. Soud své odůvodnění uzavřel konstatováním, že pro snížení osobního příplatku příslušníka bezpečnostního sboru musí dojít ke změně skutečností, které jsou zákonem stanoveny pro jeho přiznání a které by v daném případě představovaly skutečnosti nasvědčující tomu, že v období od 1. 1. 2010 do 31. 12. 2010 došlo ke snížení kvality nebo rozsahu služby vykonané žalobcem. Zrušující rozsudek ze dne 27. 8. 2014 dle žalovaného nebyl vydán i proto, že jím byl stanoven osobní příplatek na dobu určitou. Již sám žalobce v žalobě uváděl, že z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že stanovení složek služebního příjmu na dobu určitou není praktikou nezákonnou, ale pouze nevhodnou.

V návaznosti na to žalovaný uvedl, že osobní příplatek ve snížené výši byl prvoinstančním rozhodnutím ze dne 30. 12. 2010 žalobci přiznán na dobu určitou, a proto žalovaný závadný stav ohledně jeho výše napravit tím, že změnil výši osobního příplatku tak, aby rozhodnutí o jeho výši bylo souladné se zákonem, neboť nebyly zjištěny skutečnosti nasvědčující tomu, že by v období od 1. 1. 2010 do 31. 12. 2010 došlo ke snížení kvality nebo rozsahu služby vykonané žalobcem. Žalobci byl stanoven osobní příplatek namísto ve výši jen 3.200,-Kč měsíčně nově ve výši 4.500,- Kč měsíčně s účinností od 1. 1. 2011 do 31. 12. 2011, tedy ve výši nezměněné oproti stavu přede dnem 1. 1. 2011. Z výše uvedených důvodů však žalovaný neshledal nutnost změnit i dobu, pro kterou byl osobní příplatek stanoven. Žalovaný přitom tak ani učinit nemohl, jelikož by tím porušil jednu ze základních procesních zásad „ne bis in idem“, a to s ohledem na existenci pravomocného rozhodnutí ředitelky kanceláře ředitele žalovaného ve věcech služebního poměru ze dne 27. 12. 2011, ev. č. HSUL-MO-524/KKŘ/2011, kterým byly žalobci stanoveny složky služebního příjmu, tedy i osobní příplatek, s platností od 1. 1. 2012. Pokud by žalovaný změnil prvoinstanční rozhodnutí ze

dne 30. 12. 2010, které se týká roku 2011, tak, že by osobní příplatek stanovil na dobu delší než do 31. 12. 2011, rozhodoval by tak ve věci již dříve pravomocně rozhodnuté. Žalovaný je přesvědčen, že výše uvedeným postupem došlo k úplnému narovnání závadného stavu.

V následně učiněné replice žalobce setrval na svém přesvědčení, že žalobu podává důvodně. K argumentaci žalovaného, že pokud by změnil prvoinstanční rozhodnutí ze dne 30. 12. 2010 tak, že by osobní příplatek stanovil na dobu delší než do 31. 12. 2011, nepřipustně by rozhodoval ve věci již dříve rozhodnuté, žalobce podotkl, že ji považuje za poněkud úsměvnou, neboť úzkostlivou starost z porušení zákonnosti tím, že by existence rozhodnutí určujícího osobní příplatek v roce 2011 na dobu neurčitou, způsobila neplatnost rozhodnutí o osobním příplatku na rok 2012, pojal žalovaný poněkud opožděně. Úzkostlivá starost o zákonnost rozhodnutí jej bohužel nenaplňovala obavou v situaci, kdy v roce 2009 stanovil poprvé osobní příplatek na dobu určitou, přestože předchozí rozhodnutí jej stanovilo na dobu neurčitou.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť právní zástupce žalobce s tímto postupem výslovně vyjádřil souhlas a žalovaný nevyjádřil do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci, a proto se má za to, že souhlas udělil, když byl o uvedeném následku ve výzvě soudu výslovně poučen.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené ust. v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba z hlediska uplatněných žalobních námitek není naprosto důvodná.

Již ze samotných žalobních tvrzení, kterým koresponduje i vyjádření žalovaného a jím předložený správní spis, vyplývá, že problematikou stanovení osobního příplatku žalobci na dobu určitou, které žalovaná strana učinila svým prvoinstančním rozhodnutím ze dne 30. 12. 2010 na období od 1. 1. 2011 do 31. 12. 2011, se zabýval zdejší soud ve svém pravomocném rozsudku ze dne 27. 8. 2014, č. j. 15 Ad 2/2014 – 60. V tomto rozsudku ohledně stanovení osobního příplatku žalobci na dobu určitou, které žalovaná strana učinila svým prvoinstančním rozhodnutím ze dne 30. 12. 2010 na období od 1. 1. 2011 do 31. 12. 2011, konstatoval, že jeho stanovení na dobu určitou, resp. na dobu jednoho kalendářního roku, nepovažuje v reflexi rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2013, č. j. 6 Ads 137/2012 – 41, za vhodnou, ovšem nikoliv za nezákonnou. Tento dílčí závěr se pak promítl do skutečnosti, že důvodem pro vydání zrušujícího rozsudku ze dne 27. 8. 2014, kterým bylo zrušeno prvotní odvolací rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 4. 2011, byla výlučně skutečnost, že žalovaný chybně aproboval možnost odejmutí či snížení osobního

příplatku příslušníka bezpečnostního sboru z rozpočtových důvodů, které nejsou zákonem o služebním poměru předvídány jako důvod pro změnu výše či odejmutí osobního příplatku.

Jelikož v mezidobí, po vydání zrušujícího rozsudku ze dne 27. 8. 2014 do vydání žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 9. 12. 2014, nedošlo k žádné změně relevantní právní úpravy ani k překonání závěrů vyslovených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2013, č. j. 6 Ads 137/2012 – 41, který je dostupný na www.nssoud.cz, soud neshledal jediný důvod, proč by se od závěrů zaujatých Nejvyšším správním soudem v jeho rozsudku ze dne 27. 11. 2013, č. j. 6 Ads 137/2012 – 41, jakkoliv odchýlil. V daném rozsudku přitom Nejvyšší správní soud v rámci posuzování kasační stížnosti směřující vůči rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 24. 9. 2012, č. j. 30 Ad 5/2011 – 72, výslovně konstatoval, že ve shodě s krajským soudem nepovažuje praxi při stanovování zvláštního příplatku na dobu určitou za ideální a vhodnou, nelze ji však shledat za nezákonnou. Na tomto místě soud poznamenává, že zvláštní příplatek i osobní příplatek jsou vystaveny na stejném principu, tedy, že jejich přiznání, změna či odnětí jsou vázány na splnění zákonem stanovených kritérií, a proto je možné tento závěr použít také na stanovení osobního příplatku na dobu určitou. Na právě citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2013 pak navázal mj. i další rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2014, č. j. 1 As 34/2014 – 54, který nebyl rovněž dosud překonán a který je publikován ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 3057/2014 a také na www.nssoud.cz. V tomto rozsudku ze dne 30. 4. 2014, který byl veden o kasační stížnosti směřující vůči rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 19. 2. 2014, č. j. 38 Ad 56/2011 – 64, jenž byl vydán ve skutkově obdobné věci, přitom Nejvyšší správní soud výslovně krajskému soudu vytknul, že stanovení osobního a zvláštního příplatku na dobu určitou, resp. na dobu jednoho kalendářního roku, vyhodnotil za nezákonné, když narozdíl od krajského soudu je Nejvyšší správní soud nepovažuje toliko za vhodné. V této souvislosti Nejvyšší správní soud dále doplnil, že *„[v] posuzované věci je totiž podstatné především to, zda je případná změna nově stanoveného osobního či zvláštního příplatku v rozhodnutí o stanovení složek příjmu opřena o zákonem předvídané důvody, tj. změnu v kvalitě nebo rozsahu výkonu služby v případě osobního příplatku (§ 122 odst. 1 zákona o služebním poměru) nebo změnu podstupovaného rizika, pokud jde o zvláštní příplatek (§ 120 odst. 3 zákona o služebním poměru). Závěr krajského soudu, že osobní ani zvláštní příplatek není možné stanovit na dobu určitou je tak třeba korigovat. Pokud totiž služební funkcionář při stanovení těchto složek příjmu na nové období řádně odůvodní případnou změnu výše osobního nebo zvláštního příplatku pomocí zákonných důvodů, není tato praxe v rozporu se zákonem. Krajský soud se proto v této otázce dopustil chybného právního hodnocení, nejedná se však o takové pochybení, jež by mělo vliv na výsledek řízení o žalobách a nezpůsobuje ani nezákonnost napadeného rozsudku“*.

Z právě predestřené citace z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2014, č. j. 1 As 34/2014 – 54, je zřejmé, že právní zástupce žalobce nesprávně dovozuje, že v tomto rozsudku Nejvyšší správní soud zřetelně judikoval závěr, že osobní příplatek nelze stanovit na omezenou dobu a nevyvolává pochybnosti o nezákonnosti opačného postupu. Taktéž právní zástupce žalobce v předmětné věci nesprávně dovozuje, že žalovaný nerespektoval závěry soudu obsažené v jeho zrušujícím rozsudku ze dne 27. 8. 2014, pokud sice změnil výši osobního příplatku žalobce, ovšem učinil tak opět na dobu určitou, a nikoliv na dobu neurčitou. Soud opětovně připomíná, že důvodem pro vydání zrušujícího rozsudku ze dne 27. 8. 2014 byla výlučně skutečnost, že žalovaný chybně aproboval možnost odejmutí či snížení osobního příplatku příslušníka bezpečnostního sboru z rozpočtových důvodů, které

nejdou zákonem o služebním poměru předvídaný jako důvod pro změnu výše či odejmutí osobního příplatku, a nikoliv i skutečnost, že osobní příplatek byl stanoven na dobu určitou.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. V daném případě žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím napravil závadný stav (v podobě snížení výše žalobcova osobního příplatku z částky 4.500,-Kč měsíčně na 3.200,-Kč měsíčně v období od 1. 1. 2011 do 31. 12. 2011 za situace, kdy nebyly zjištěny skutečnosti nasvědčující tomu, že by v období od 1. 1. 2010 do 31. 12. 2010 došlo ke snížení kvality nebo rozsahu služby vykonané žalobcem), neboť tímto rozhodnutím změnil výši žalobcova osobního příplatku na původní výši 4.500,-Kč. Pokud provedenou změnu výše žalobcova osobního příplatku žalovaný učinil pro období od 1. 1. 2011 do 31. 12. 2011, a nikoliv na neurčitou dobu, nepředstavuje tato skutečnost ve světle výše předestřené judikatury Nejvyššího správního soudu nezákonnost.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. soud ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly a navíc je ani nepožadoval.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 29. června 2015

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová